

ONCE UPON A TIME

© Designed by B4U Publishing, member of Albatros Media Group, 2019

Illustrator: ©Vojtěch Kubašta • Author: ©Vladimír Hulpach

www.albatrosmedia.eu

All rights reserved.

ПРИКАЗКИ ОТ ЦЯЛ СВЯТ

© Издателство „Фюм“, 2022

Илюстрации Войтех Кубаща • Преразказани от Владимир Хулпач

Превод Екатерина Митренцева • Редактор Екатерина Латева

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.

Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено.

Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

Печатница „Мултипринт“

ISBN 978-619-199-840-1

www.fiut.bg

Приказки от цял свят

Илюстрации

Войтех Кубаща

Преразказани от Владимир Хулпач

Издателство „Фюм“

Съдържание

Зовът на вълците, <i>индианска</i>	7
Трите мечока и старицата, <i>английска</i>	11
Глупаците от Готъм, <i>английска</i>	14
Принцът и вълшебницата, <i>арабска</i>	17
Зулвизия, <i>арменска</i>	30
Черните лебеди, <i>австралийска</i>	38
Уру и духът на гората, <i>африканска</i>	41
Дългия, Шишкавия и Жаркоокия, <i>чешка</i>	44
Яра, <i>бразилска</i>	56
Вълшебницата невеста, <i>китайска</i>	61
Злата маймуна, <i>китайска</i>	66
Юначагата от морето, <i>датска</i>	71
Как да станеш вълшебник, <i>датска</i>	79
Крадецът на съкровища, <i>египетска</i>	87
Сега и непознатия ловец, <i>ескимоска</i>	92
Драконът на Севера, <i>естонска</i>	95
Как лисицата най-после се наяла до насита, <i>финландска</i>	104
Как се промени Утанка, <i>индийска</i>	110
Шипков цвят, <i>френска</i>	115
Как малкият Саги разпознал вещицата, <i>исландска</i>	125
Черния Патрик, <i>ирландска</i>	130
Старият елф, <i>ирландска</i>	137
Жабата принцеса, <i>италианска</i>	140
Влюбените котки Йоко и Хама, <i>японска</i>	143
Тримата братя и техните животни, <i>латвийска</i>	146
Благодарността на животните, <i>унгарска</i>	154
Какво предизвикала чучулигата, <i>германска</i>	160
Вълшебната масичка, <i>германска</i>	166
Рибарят и неговата алчна жена, <i>германска</i>	172

Могъщата костенурка, <i>нигерийска</i>	180
Защо морето е солено, <i>норвежка</i>	182
Замъкът „Сория Мория“, <i>норвежка</i>	188
Съветите на гарвана, <i>гръцка</i>	194
Николаус, драконът и злият цар, <i>гръцка</i>	199
Чудните приключения на Мехмед, <i>персийска</i>	204
Наказанието на принца, <i>перуанска</i>	212
Стъклената планина, <i>полска</i>	215
Джулунг, <i>полинезийска</i>	220
Принцът и гургулицата, <i>португалска</i>	223
Бащината благословия, <i>гръцка</i>	229
Гласът на Онази с косата, <i>румънска</i>	237
Вълшебното огледало, <i>руандийска</i>	240
Кашчей Безсмъртни, <i>руска</i>	243
Вещицата, Иванушка и Маря, <i>руска</i>	254
Обущарят Хосе и разбойниците, <i>сицилианска</i>	259
Роланд, <i>шотландска</i>	264
Трите златни топки, <i>шотландска</i>	269
Принцеса Аталанта, <i>гръцка</i>	278
Тримата просяци, <i>сръбска</i>	283
Необикновеното кутре, <i>индианска</i>	288
Половин-петле, <i>испанска</i>	294
Надхитреният султан, <i>тунизийска</i>	297
Жива вода, <i>испанска</i>	303
Как се побеждава страхът, <i>суданска</i>	308
Маджун, <i>турска</i>	314
Дванайсетте танцуващи принцеси, <i>фламандска</i>	320
От печена гъска до златна гъска, <i>фламандска</i>	327
Девојката от езерото, <i>уелска</i>	332

ИНДИАНСКА ПРИКАЗКА

Зовът на вълците

Когато светът бил още в началото си, животните разбирали езика на индианците, така както индианците разбирали езика на животните. Тогавашните хора не се мислели за господари на природата. Те се любоввали на красивия полет на птиците и се дивели на силата на мечките, радвали се на бързината на лосовете и на стрелкащите се в реките риби.

Хората изпитвали смирение и възхищение пред великата хубост и мощ на природата, но с времето племената, които живеели в земи с изобилие на диви животни, започнали да ходят на лов не защото имали нужда от храна, а просто ей така, за забавление.

Великият ловец Октеондон страдал много заради жестокостта на ловците. Той смятал и животните, и хората за деца на природата, не можел да гледа как ловците избиват животните, затова решил да напусне своето племе.

ЧЕШКА ПРИКАЗКА

Дългия, Шишқавия и Жарқооқия

Ясно ни е, че никак не е оригинално да разказваш приказка за крал, който има син и иска да го ожени. Е, нашата приказка започва точно така, но в нея ще срещнете герои, които не сте срещали никога досега.

И така, един ден старият крал повикал сина си и му казал:

– Сине мой, зрелият плод пада от дървото, за да направи място за нов плод. Мен слън-

цето няма да ме грее още дълго, затова ми се ще да се ожениш, преди да си ида от този свят. Много искам да знам каква ще е бъдещата ти жена.

– Добре, ще се оженя, защо да не се оженя – съгласил се принцът. – Но за кого? Не познавам девойка, да не говорим за принцеса, която би се омъжила за мен.

Кралят бръкнал в джоба на кралската си роба и измъкнал оттам един златен ключ.

– Вземи този ключ и се качи на върха на кулата – рекъл той. – В края на стълбата има една желязна врата. Този ключ е за нея. Отключи, влез, огледай се и ми кажи коя от принцесите, които ще видиш там, си харесал за своя жена.

Вълшебната масичка

Според някои съседи причина за всичко, което станало, била лукавата коза Лиза. Според други обаче виновен бил шивачът, който искал синовете му да се научат на нещо полезно. Аз съм от първата група, освен това видях и чух всичко със собствените си очи и уши.

Във всеки случай знаем, че шивачът имал трима синове и коза, която се казвала Лиза.

Шивачът искал момчетата час по-скоро да започнат да помагат в скромното стопанство. Започнал с това, че изпратил най-големия син да изведе козата на паша. Преди това му обяснил:

– Лиза е малко капризна, затова избирай места със сочна трева. И недей да шикалкавиш, защото довечера ще я питам дали е доволна от пашата.

Ханс – така се казвало момчето, изпълнило всички заръки на баща си. Цял ден козата пасла най-крежката и най-зелена тревица, а преди да тръгнат да се прибират, Ханс я попитал дали се е напаса.

– Беее! Да, момчето ми – отвърнала козата. – Коремът ми е толкова пълен, че ще се пръсне.

Но когато се прибрали у дома и

шивачът попитал Лиза дали се е напаса, тя отвърнала другояче.

– Меее, меее! Коремчето ми е толкова празно, че къркори от глад.

– Значи така! – развикал се шивачът, грабнал шивашкия метър и погнал Ханс, който изскочил от къщи и хукнал накъдето му очи видят.

Братята на Ханс не се справили по-добре от него. Неблагодарната коза се оплакала и от тях, излъгала и ги наклеветила, че са я държали гладна. Баща им погнал и тях с метъра и ги изхвърлил от къщи.

Накрая трябвало сам да води козата на паша. Забел я на най-хубавите полянки с най-зелената, най-сочната и най-дъхава тревица, а когато се прибрали у дома, я попитал дали е сита. А хитрата Лиза толкова била свикнала да лъже, че отвърнала:

– Меее, меее! Коремчето ми е толкова празно, че ме боли от глад.

Този път тя си платила за своето коварство. Шивачът едва не се пръснал от гняв. Грабнал един камшик и здравата натупал козата. Тогава и тя избягала от дома му.

Шивачът се почувствал изоставен от всички, седнал до печката и взел

горчиво да се разкайва, че заради лъжливата Лиза е прогонил синовете си от къщи.

– Къде ли са? Какво ли става с тях? – питал се той.

За разлика от баща им, аз знам какво правели момчетата и с радост ще ви кажа.

Ханс, най-големият, скоро забравил неприятностите заради козата. Той станал чирак на един прочут майстор на мебели, който бил много търсен и дори правел мебелите на самия крал. Най-големият син на шивача бил сръчен, бързо се учел, скоро станал най-добрият помощник на майстора и можел да направи от дърво всичко, което някой можел да поиска.

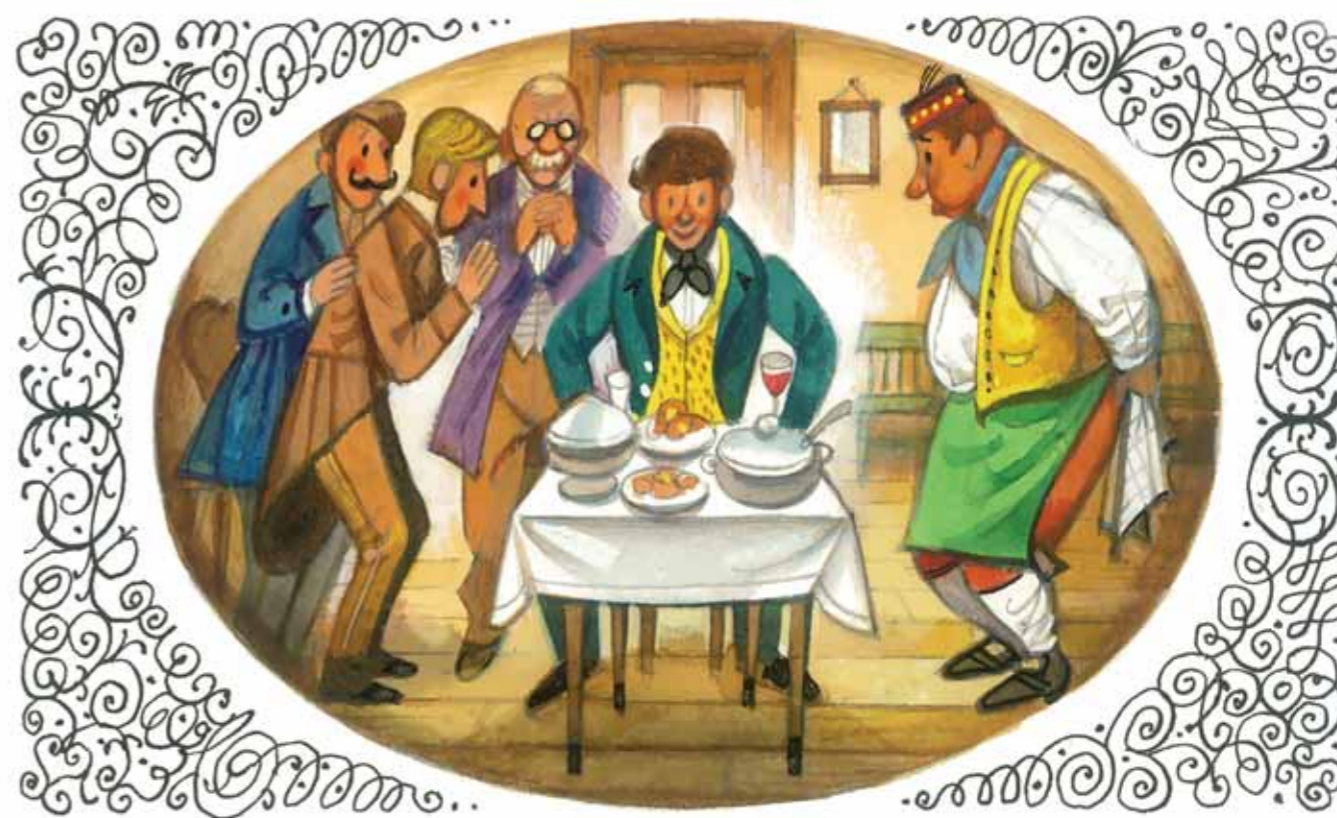
След като майсторът му дал чирашкото свидетелство, Ханс решил да се върне у дома и да зарадва баща си. Преди да тръгне, майсторът му подарил една неголяма маса.

– Тази масичка може да ти се струва обикновена, но не е – обяснил майсторът. – Само ѝ кажи “Масичке, нагости ме!” и ще видиш какво ще стане.

Ханс благодарил на майстора за всичко, сбогувал се с него и поел по пътя си. Вървял известно време, пък огладнял. Нагласил масичката върху мъха на една полянка сред гората и рекъл:

– Масичке, нагости ме!

В същия миг масата била застлана с бяла покривка, а върху нея се подредили купа с вкусно ухаеща супа, меки

Чудните приключения на Мехмед

Сигурно ще се учудите, ако ви кажат, че някой може да изкарва прехраната си, като събира вейки, пръчки, съчки и каквито още намери дърва. Но в страната, откъдето е тази приказка, дърветата били много малко. Толкова малко, че за огъня хората използвали най-вече сушени конски и камилски изпражнения.

Един ден един събирач на дърва решил да отиде в планината, където често го навестявал по-добър късмет. И там се случило онова, от което започва тази приказка. Човекът за малко оставил без надзор вързоп с събраните съчки, а когато се върнал, видял, че в съчките някаква птица е снесла огромно яйце.

– През живота си не съм виждал такава чудо! – ахнал събирачът на дърва. – Само вълшебна птица може да снесе толкова голямо яйце.

Събирачът явно бил прав, защото когато младата му жена продала яйцето на пазара, получила за него цели сто дуката!

И това не било всичко. След като купил яйцето от жената на събирача на дърва, търговецът Малик забързал към една позната магьосница, за да разбере от нея какво да прави с необикновеното яйце.

– Това яйце е снесено от Вълшебната птица и е много ценно – казала му магьосницата. – Но този, който придобие главата и ноктите на птицата, ще получи много повече от яйце. Получи ли главата, може да стане повелител на целия свят. Краката на птицата пък носят богатство – онзи, който ги притежава, всяка сутрин ще намира под възглавницата си по сто дуката. Прави, струвай, но трябва да убедиш жената на събирача на дърва, че си влюбен в нея. Тя ще накара мъжа си да хване вълшебната птица и ще я сготви за теб. Тогава ти ще вземеш главата и краката ѝ...

За търговеца не било трудно да убеди жената, че я харесва. После ѝ казал, че ще я вземе от дърваря и ще се ожени за нея, стига тя да му обещае, че ще уреди работите така, че той да вкуси от птицата. Жената била толкова глупава, че търговецът успял да я измами.

Скоро след това събирачът на дърва донесъл птицата от планината. Веднага след като излязъл от къщи, жена му сложила вълшебното създа-

ние в гърнето и направила супа. После изтичала да доведе търговеца.

Докато я нямало, от училище се върнали синовете ѝ Ахмед и Мехмед. Били много гладни, а от вкусната миризма огладнели още повече и се нахвърлили на супата. Скоро в гърнето не останало нищо. Ахмед взел главата за талисман, а Мехмед прибрал ноктите в джоба си. Двамата гледали през прозореца и видели, че майка им се връща с търговеца.

– Да се скрием, Ахмед, иначе мама ще ни набие! – уплашил се Мехмед. – Тя сигурно е поканила търговеца да хапне супа, а ние нищо не оставихме!

Двете момчета се скрили в шкафа. Щом надникнал в гърнето, Малик започнал яростно да ругае.

– Искан само главата и краката, но цялата птица я няма! – крещял той. – Къде е? Къде е?

– Сигурно синовете ми са я изяли! – опитвала се да го успокои жената. – Те обаче не биха изяли това, което ти искаш. Не се ядосвай. Щом се появят, ще вземем и главата, и ноктите...

– Ако не ги дадат, ще ги убия! – заплашил търговецът. – Само ноктите ще ми струват сто жълтици всеки ден!

Момчетата в шкафа чули всичко и се изплашили още повече. Вместо да се обадят на майка си, те излезли